

Ingeborg (72) og jeg (73) forlader Skovgaarden ved Støvring i Nordjylland kl. 11.00 i bil med retning mod Hamborg. Her møder vi vores søn Morten og vores nære ven Knud. Herfra går turen for alle fire med Emiraterne til Dubai. Herfra videre med samme selskab til Lusaka. Her afhentes vi af en mand fra jagt-campen og begiver os på en køretur på 7 timer. En rejse på i alt godt 24 timer.

En lang rejse med mange checks, papirer og kontroller i forbindelse med medbragte våben og ammunition. Noget som tidligere (det var 8. gang på safari i Afrika) ofte har været meget besværligt, men nej ikke denne gang. Erik Pedersen fra Diana havde sørget for bistand af enhver art fra vi mødte guiden Henrik Schultz fra VIP-service, Hamborg Airport, i lufthavnen i Hamborg til vi blev afhentet i lufthavnen i Lusaka. Fik plads i VIP loungen. Noget lignende var det også da vi skulle hjem. Tip top service hele vejen rundt. Det var vi også lovet da vi købte turen på Roadshow i Aalborg. Men det var alligevel dejligt, at det holdt stik.

Intet er så mørkt som den afrikanske nat. Intet sted er stjernehimlen smukkere end i den afrikanske nat. Intet sted har jeg oplevet så mange fremmede lyde som i den afrikanske nat. Vi har nu kørt i næsten 7 timer. Vi snakker fortsat om, hvorfor vi ser de mange mennesker, ikke mindst børn, så sent på dagen gående langs vejen i det mørke Afrika. Forklaringen kommer på hjemturen.

Den sidste time har vi kørt gennem tæt bush. Nu tager guiden farten af bilen. Jeg siger noget overrasket til Ingeborg, min tro følgesvend på alle ture gennem 48 år, "Det er da vand foran os". Alle i bilen bliver meget overraskede. Men det er vand, vi ser i lyskeglen fra bilen. En stor flod. I vandkanten står der en person med riffel over skulderen. I vandkanten skimtes 2 lidt større kanoer. Vi stiger ud og møder for første gang vores PH Sarge. Chef for jagt-campen og ham som vi i Aalborg på Roadshow for snart længe siden drøftede jagten med. Pludselig vrimler det med folk omkring os. Alle fra det 22 mands team i jagt-campen, som vi senere fik så stor respekt for.

Vi fik besked om at stige ombord. Det var bestemt ikke min livret. Men jagt-campen var på den anden side af floden. Den største flod i Zambia - LUANGWA - med den største bestand af flodheste og krokodiller, hvilket vi så allerede den næste morgen. Vi kom alle over i god behold. Incl. kufferter og våben, som denne gang kom sammen med os til Lusaka. Stor glæde for dette. Vi har tidligere oplevet det modsatte. 100 meter fra flodbredden stod vi ved jagt-campen, hvor vi blev mødt af en masse glade og smilende mennesker, som sang velkommen til "The Mopane jagt-camp". Vores "hjem" for de kommende 14 dage. Vi får mad og drikke med grønsager fra campens flotte urtehave. Ja tro det, en frodig urtehave i det mørke og tørre Afrika. Med vanding fra floden. Vi får anvist vores hytter og det understreges med stor alvor, at vi ikke må gå udenfor hytten om natten. Og om dagen ikke udenfor jagt-campen. Nå nå tænkte jeg. Det klarer vi vel nok. Men senere på natten forstod jeg beskeden.

I "stråhytten" høres lydene tydeligt i den afrikanske nat. En voldsom støj fra aberne fortæller, at der er noget på færde. Trætheden efter den lange rejse sætter ind, og jeg ender i drømmeland. Tidligt op næste morgen og over til morgenmaden. Nu er alt tydeligt i floden nedenfor. Flodheste og krokodiller ses ikke langt fra dejligt brød, æg og bacon. Jeg tænker lige tilbage til gårsdagens kanotur. Sarge ankommer med et stort smil og spørger, om vi har sovet godt. Det kunne vi bekræfte. Han havde også noteret sig larmen fra aberne og kunne fortælle, at jagt-campen havde haft besøg af løve i nat. Spor i sandet en snes meter fra vores hytte. Vi kører om tyve minutter lyder meldingen. Vi skal ud og tjekke riflerne, inden vi skal til floden og skyde en flodhest til baits (lokkemad). Jeg skylder lige her at fortælle, at Morten og Knud skal skyde leopard. Jeg skal nøjes med en bøffel.

Noget anderledes end hvad jeg tidligere har oplevet i Afrika. Vi kører nogle kilometer fra jagt-campen. På et træ placeres en lille skive. Hvem er den første lyder spørgsmålet. Ikke noget med stol og bord som på en skydebane. Men må selv finde ud af, om man vil støtte sig til bilen eller bruge en medbragt skydestok. Jeg melder klar fra køleren på bilen. Skyder et skud. "Ok" lyder meldingen, "næste". Så skyder Morten og igen lyder det, "næste". Knud skyder og vi er klar. Så vil de gerne se, hvordan vi repeterer. Stille og roligt og ikke noget med hastværk, så man risikerer at patroner kommer i klemme. "Må vi se, hvad I har medbragt af patroner", lyder det. Jeg får ros. Den skal nu videregives til Erik fra Diana, som havde rådgivet mig om fabrikat m.m. inden afrejse. Så får vi besked om, hvordan vi skal håndtere våben under jagten, herunder i bilen. Grundige folk som efter sigende har oplevet lidt af hvert. Det fungerer.

Bilerne stopper. Vel et par hundrede meter fra floden. Så går det på listefødder. Det er Morten som er udvalgt til at skyde. Han placerede også det bedste skud på skiven. Men da han skal skyde leopard og det handler om kød til baits, er det vel også ok, at det er ham, som skal forsøge sig på dette vanskelige mål. En flodhest i en gruppe på 15. Kun den øverste del af hovedet kan ses 90 meter ude. "Du skal skyde lavt mellem øje og øre", lyder meldingen. Jeg er glad for, at det ikke er mig. Men Morten har øvet sig med den fantastiske skydestok, som han fik af Diana på messen i Aalborg. Jeg har prøvet den efterfølgende. Har man tid til skud, er det som at skyde med fast anlæg. Ellers foretrækker jeg min gamle medbragte skydestok med de tre ben.

Vi andre er sat af lidt derfra. Vi kan på afstand se, at Morten gør sig klar med sin Sauer 202 kaliber 375 HH, som jeg forærede ham, da han blev 40. Jeg havde regnet med, at jeg kunne låne den til bøflen, men nej. Du må skaffe dig en selv. Det gjorde jeg så. En brugt Sauer 202 Lux 300 win mag. Og 375 HH hos Jafi i Viborg. Med unik Swarovski kikkert Z8i – 1,7-13,3x42 P. Så lyder braget og vi iler hen til Morten & Co. Fik du den lyder spørgsmålet. Det tror jeg svarer Morten. Alle har fokus rettet mod stedet i vandet hvor flodhesten forsvandt. Der gå vel omkring 10 minutter, så kommer et ben til syne, og alle gratulerer Morten med et godt skud.

En død flodhest midt i floden omgivet af de andre flodheste og krokodiller. Hvad gør vi nu? Hvordan får vi den i land? Man mener at den vejer omkring 2 ton. Pludselig dukker der en kano op med tre personer. De padler ud til flodhesten, hvor to ben nu er at se. Ude ved dyret springer den ene i vandet. Uhyggeligt og farefuldt. Et reb bindes om de to ben og nu trækker man flodhesten med strømmen ned til et sted, hvor man mener at kunne trække den i land. Det er meget besværligt men til sidst er man ved den bred, hvor en Toyota Landcruiser er klar med et reb for at trække kolossen i land. Der gasses op, rebet strammer til og springer. En af hjælperne tager sig til hovedet. Rebenden ramte lige under øjet. Sarge finder et par smertestillende piller og så går det videre. Ikke tøsedrenge. Yderligere en bil kommer til. Ved hjælp af de to biler kommer flodhesten nu i land. Fotografering. Partering. Noget kød til baits. Andet til de lokale.

Vi kører lyder det fra Sarge. Bilen er læsset med flodhestekød i stykker på omkring 70 – 80 kilo. Efter en halv times kørsel i dette enorme terræn (500.000 hektar statsareal – Game Management Area = Nationalpark hvor jagt er tilladt) stopper vi ved et stort træ, som 7 – 9 meter oppe har en stor kraftig vandret gren. Folkene hopper af bilen. Finder ståltråd m.m. frem. En går i gang med at slå noget af det høje elefantgræs og med ”selvbinderstrik” laver han en måtte. Jeg kigger efter en stige. Kan bare ikke se, hvordan nogen kan komme op til eller på den nævnte gren. Men nej, ingen stige, til gengæld kravler en fra teamet adræt op i træet. Op på grenen. Et par stykker af folkene placerer tredobbelt viklet ståltråd gennem flodhestekødet. Et reb kastes fra jorden behændigt over grenen og kødet bindes fast til rebet. Nu trækker tre mænd kødet op, som af manden på grenen fastgøres til grenen. Så hejses måtten op og placeres rundt om kødet. For at skjule kødet for gribbe o.l. Et vildtkamera placeres på en måde, så man se kan, hvad der sker i træet omkring grenen. Manden kravler ned fra træet. Slut. Næste baits. Samme fremgangsmåde dagen igennem og næste morgen til vi har lavet syv fine baits.

Det var en oplevelse at se, hvordan holdet arbejdede sammen. Ingen sagde stort set noget til hinanden. Ingen kævl. Hvis man skal bruge ordet teamwork om noget, er der her. Og imens vi kørte rundt i den afrikanske bush, kastede folkene fra teamet hele tiden brændende tændstikker i det tørre græs. Småbrande alle steder. Det slukker sig selv beroligede de os. For at få nyt græs op til vildtet. Jeg tænkte på Danmark og afbrændingsforbud.

Det samme med opsætning og kontrol af baits foregår hos Knud, som har sin egen PH. I øvrigt præsident for de professionelle jægere i Zambia. Det nød Knud stor gavn af. Det var hans femte rejse til Afrika efter leopard. Den eneste han manglede for at kunne sige, at han havde nedlagt "The Big Five".

De næste fem dage gik med at kontrollere vildt kameraerne ved de 14 baits. Og udbedre skader på baits, hvor der havde været leopard – eller løve. Ja, vi troede det ikke, men fik på turen dokumenteret, at løverne også klatrede i træer. Højt op til baits. Hvor der var løver, var der ingen leoparder. Kontrollen foregik med yderste forsigtighed. En af hjælperne og Sarge gik først frem til baits med riflen (416 Rigby). Var der ingen fare på færde, (Leopard eller løve) blev vil kaldt frem. Her blev der ikke taget chancer. På turen mellem de forskellige baits, som var placeret langt fra hinanden, kiggede vi efter andet vildt. Jeg ville gerne skyde vortesvin, PUKU (findes kun i Zambia) og Bushbuck. Det lykkedes. Det blev også til en Impala. Vi kiggede konstant efter bøffelfod. Vortesvinet, der stod med front mod mig, fik i en afstand på små 100 meter et skud i panden. Døde på stedet.

Der var leopard på flere af kameraerne. Ofte hun, hun med unge, eller en ung han. Vi måtte naturligvis kun skyde en jagtbar han. På dag 5 udbryder Sarge pludselig, se her, det er en fin han. "Vi bygger blind (skjul) og sætter os ud efter ham i eftermiddag", siger Sarge. Et blind blev lavet. Prima med et hul til Morten og et til Sarge. Tre stole placeres, idet tracker skulle med i blindet. Med grene rives sandet omkring blind og baits. Man forsøger at fjerne alle spor. Det foregår uden en masse snak. Alle er professionelle og ved, hvad der skal gøres. Vi kører hjem til frokost. Nu er der livlig snak. Hvordan opfører man sig i blindet? Hvornår skal man skyde?. Hvor skal man holde på dyret? Og meget mere. De to PHér har prøvet det mange gange og man føler sig i gode hænder. Man håber at leoparden kommer inden det bliver mørkt. Man håber, at man ikke skal ud og lede efter en anskudt leopard. Efter sigende et mareridt.

Kl. er 15.15. "Vi stiger til vogns" meddeler Sarge. Nu gælder det leoparden. Jeg vil gerne med, siger jeg. "Vi skal kun være tre i blindet" præciserer Sarge. "Vil du vente hos de to andre på bilen"? Det kan vare flere timer. Jeg melder, at jeg gerne vil være i nærheden, hvis der sker noget. Det er trods alt min søn, som skal præstere. Sarge siger, at vi nu kører til blindet. Her hopper Sarge, Morten og tracker af og vi kører videre og parkerer bilen omkring en kilometer fra blindet. Vagten fra regeringen og to fra teamet placerer sig under et stort træ. Jeg sidder i bilen. Den afrikanske sol er fortsat på himlen. Klokken er nu omkring 16.00. Nu er det bare at vente. Have tålmodighed.

Pludselig hører vi et skud. Klokken er nu godt 17.00. Aldrig har jeg set folk komme så hurtigt på benene og i bilen. Hurtigt går det mod blindet. Her møder vi tre meget talende personer. Store smil. Vi fornemmer en succes. Hvad er der sket spørger jeg Morten, som fortæller, at pludselig havde de hørt noget ved træet og i et nu var der en leopard i træet og på grenen bevægende sig ud mod baits. Sarge havde prikket Morten på benet og krummet pegefingern. Straks herefter placerede Morten en god kugle i leoparden, som faldt lodret mod jorden. De havde forsigtigt nærmet sig dyret, som viste sig at være død på stedet. Alle taler, smiler og krammer hinanden. Fem dages hårdt arbejde med opsætning og kontrol af baits var endt med nedlæggelse af en flot hanleopard. Vi gratulerer og gør klar til at køre til campen.

Da vi nærmer os campen trutter vores driver konstant i hornet og blinker med lyset. Som for at fortælle, at vi var på vej med bytte. Det viser sig ikke nødvendigt. I lyskeglen fra bilen ses en masse mennesker. Alle fra campen. Syngende, dansende og hujende. Vores bartjener med hvidmalet ansigt. Vifter med grene, banker på gryder og lignende. POLO, POLO lyder det – den store jæger er tilbage – leoparden er død. Et fantastisk show. Morten bæres i guldstol. Dette står på i en halv time. Leoparden vises frem og beundres. En oplevelse vi danskere aldrig glemmer. Nu håber vi blot på, at det snart er Knuds tur. Mortens succes på femtedagen af vores fjorten dages safari.

Så gælder det bøffel. Vi kører. Vi ser efter spor. Vi forfølger flokke af bøfler, men vinden skifter hele tiden retning og så er de bare væk. Vi ser en tyr som jeg synes er særdeles flot. Den er for ung melder Sarge. Sådan går der 6 dage. Jeg begynder at opgive håbet. Til gengæld forbedres konditionen dag for dag. Vi går i rullesten, vi går i tæt bush og, vi går i elefantgræs højere end 2 meter. Her kan vi kun se ganske lidt foran os. Min 375 HH er en tung dreng at bære. Flere incl. Morten tilbyder at bære den, men nej, man er vel bøffeljæger. En dag er vi inde i et område med elefantgræsset. Vi må ud af det her melder Sarge. Vi har løver lige foran os, vi kan ikke se, hvor bøflerne er, og der er elefanter. Det tager en times tid at komme ud af græsset. Vi kommer til et område med varme kilder. Væld af oplevelser. Så har vi igen bøffel foran os. 80 meter ude. Og en tyr. Den står bag et træ, og jeg kan kun se hoved og bagdel. Dropper muligheden. Bøfler kræver gode skud. Det bliver nok heller ikke til bøffel denne gang tænker jeg. Der var dag 11.

Sarge kaldes over radioen. En fra holdet, der kører og forbedrer "veje", har set en enkelt bøffeltyr. En "Daggaboy" som man kalder enlige gamle tyre der er udstødt fra flokken. En stor en lyder det. Den er gået ind i et stort område med elefantgræs. Vel omkring 15 kilometer fra os. Det er midt på dagen og den har måske lagt sig for et hvil i varmen. Vi var på vej til frokost men vender bilen. Jeg synes at de femten kilometer varer utroligt længe. "Er vi der snart" spørger jeg driveren, der nikker. Vi møder manden, som har set tyren. Den må være et sted i græsset. Vi kan intet se. En kravler op i et træ og mener at kunne se græs bevæge sig. Nu bliver det spændende og farligt. Har du skruet kikkerten ned spørger Sarge. Det har jeg. Har du ladet. Det har jeg med fire patroner i riffel og magasin. Jeg har et ekstra magasin i lommen, hvis det bliver nødvendigt.

Langsom bevæger vi os frem i græsset. Sporer, Sarge og undertegnede. Pludselig står bøflen foran os. 30 meter fra os. Kigger på os og jeg forstår nu hvad jeg har hørt fra en bøffelfilm, nemlig at når en gammel tyr kigger på dig, har den et blik, som skylder du den penge. "Skyd" lyder det fra Sarge. Her er der ikke tid til skydestok. Jeg kan se hoved og hals i det høje græs. Giver den et skud på halsen. Den går ned men er hurtigt oppe igen. Nu kan jeg se skulderen og placerer et skud der. Den går ned og kommer op igen. På vej væk fra os giver jeg den et skud skråt bagfra. Nu lægger den sig, men er ikke død. Jeg giver den et skud mere på halsen og så er der ro. Jeg vil hen og kigge på den, men Sarge holder mig tilbage. Lidt senere går han hen og prikker den i øjet med sin riffel. Ok, den er stendød. Vi hørte ikke dødsbrølet, men Sarge siger at det hang sammen med en hurtig død. Jeg har brugt de fire patroner og kan nu tage bøflen i nærmere øjesyn. Den er så flot. Der synges "POLO-POLO", danses og krammes. Man gratulerer. Brækkes og parteres. Op i bilen. Den opmåles senere hjemme i campen. Et sted mellem sølv og guld. Man mener, at den vejer omkring 800 kilo. Et stort jægerønske er opfyldt

Vi nyder en slapper i lejren. Men hvor er Knud og hans team? De skulle have været tilbage nu. Vi venter og venter og pludselig får vi en melding fra Sarge. De er på vej hjem nu. Er her om godt en time. Knud har skudt leopard. Vi fyldes med glæde. Det har han arbejdet på i mange år. Nu har han nedlagt "The Big five". Knud fortæller senere, at han har jaget leopard mange gange, men aldrig så professionelt og målrettet som her. Hans PH Roland er et omvandrende jagtleksikon. Han ved alt om vildt, natur og jagt og fortæller gerne. Flere gange havde han sagt til os, at vi blot skulle være rolige. Han havde styr på det. Knud skulle nok få sin leopard. Det fik han. En stor flot en. Samme show for ham, da han kom til lejren, som da Morten kom hjem.

De resterende dage på turen optrådte Knud i lyseblå T-shirt med "The big five". Købt for flere år siden men ikke før i brug. Hvilken succes. Det bliver flot at se leoparden, fuldmonteret, i Knuds imponerende jagtstue.

Nu har vi opnået, hvad vi kom for. Vi udnytter dagene. Kom der en bøffel yderligere for, vil jeg godt skyde den. Det gør der ikke. Men vi ser området og hvordan de lokale lever. Så primitivt som man kan tænke sig. Kvinderne synes aktive. Mændene sidder og hygger sig i skyggen. De skal også have et hvil en gang i mellem. 3 – 4 koner og en børneflokk på over 20 kræver sin mand. Bananplantage og bomuldsmarker. Ingen bil. I bedste fald en cykel. Ingen el, ingen TV, ingen mobiltelefon, avis eller mails. Men alle vinker, smiler og er glade.

Jægere er her meget velkomne. PH Sarge fortæller os, at indtægter fra jagt-campen er med til at skabe et livsgrundlag for 80 familier. Ved en landsby ses et stykke jord. Sand. I hver ende et par stolper med overligger. Her spiller børn og unge fodbold. Man stiller ikke store krav. Børnedødeligheden er høj. Her er der langt til "lægen". Gennemsnitsalderen er lav. Jeg slutter jagten af med en Impala. Vi ser trofæerne. Skind er saltet ned. Kranier og horn er gravet ned i et dybt hul. Man mener at trofæer tager skade ved at blive kogt af. Det fjerner vigtige mineraler, som har betydning for holdbarheden. Leopard og bøffel bliver i øvrigt gennemfotograferet. Som dokumentation til Staten.

En dag får vi fint besøg i campen. Repræsentanter fra parlamentet i Zambia vil besøge jagt-campen. Se og høre hvordan det hele fungerer. De skal også over floden i kanoerne. De er omkring 20, så der må sejles nogle gange. De overtager "spisestuen" og vi bliver spurgt, om vi vil spise ved vores hytte. Det siger vi naturligvis ja til. På et tidspunkt kommer Sarge og spørger, om vi ikke godt vil komme over. Medlemmerne af parlamentet vil gerne høre, hvad vi mener om jagten og opholdet. Det bliver en hyggelig snak en halv times tid, hvorefter de sejler over floden til en række af ventende biler. Flink og hyggelige smilende folk.

Det er blevet tid til at sige farvel til det område som i godt 14 dage har givet os et væld af oplevelser. Jeg skylder at fortælle, at vi blev angrebet af en hunelefant. Ingeborg har optaget det hele. Over mere en 500 meter forfulgte den bilen. Trompetende. Sarge havde riflen klar, hvis det skulle blive nødvendigt. Det blev det heldigvis ikke, men oplevelser understregede, at her var vi i det vilde Afrika hvor dyrene regerer. Et sted hvor der var høj etik og moral i forhold til vildtet. I dette kæmpestore område på 500.000 hektar måtte man årligt nedlægge 1 elefant, 1 løve, 4 leoparder og under 10 bøfler. Også på det øvrige vildt var det kvoter med stor begrænsning. På køreturen tilbage til Lusaka får vi forklaringen på de mange mennesker, som vi så gående sent på aften, da vi ankom. Hytter var ganske enkelt placeret ved vejen. Dem så vi ikke ved ankomsten. Folkene lavede sække med trækul, bomuld og grønsager. I stort omfang tomater. Så der var boder over alt.

Hjemme var der tid til at tænke tilbage. På de 16 dage. Vi har været i Afrika mange gange før. På safari. Men aldrig før på en tur som denne. Menneskene, naturen, dyrelivet, og jagten. Erik Pedersen fra Diana havde ret. Det var toppen. Uanset at vi efter en uge gik tør for Gin og Tonic. Det lånte vi så fra camp på den anden side af floden. Flodbred på den anden side af floden, hvor vi så nogle mennesker med blege ja næsten hvide kroppe ved et telt. Vi fik senere at vide, at det var folk fra Danmark, der skulle optage jagt på krokodille. Skørt at placere sig så tæt ved floden med flodheste og krokodiller sagde Sarge. Men de havde bl.a. hjælpere og fire vagter til at sikre deres overlevelse om natten. "Nak & Æd" var i Zambia. Vi råbte til dem. Vi tilbød dem drinks, men de havde travlt. Vi mener at vide, at de fik krokodillen.

